

Крилатий рибалка

Володимир Титаренко

Рано-вранці наш човен пристав до берега, і ми заходилися діставати своє рибальське начиння. Навколо нас звелися розлогі верби, клубочилися густі кущі верболозу, а за ними пролягла піщана рівнина, що вже за кількасот метрів розчинялася в молоці ранкового туману.

Несподівано над нами прошурхотіла зграйка диких качок і впала на чисте плесо річки. Качки плавали, пірнали, снідали. Ми закинули вудки, мовчки дивилися на застигли поплавки. Поволі спливає час. Сонечко кидає на землю свої скісні ранкові промені, починає знехотя пригрівати.

Осінь. Від Дніпра віє прохолодою, чисте повітря наповнює груди, пахне дозрілою ожиною, опалим листям. У такий час легко думається, забуваються всі прикροщі, турботи. Не клює риба — та й хай собі не клює. Хоча на юшку наловити все-таки треба. І казан, і всяких спецій привезли з собою. Смачна юшка, зварена на березі річки!

Ось здригнувся поплавок і пірнув у воду. Товариш схопився за вудлище, і на піску затріпотів смугастий окунь. Перша удача якось особливо радує і хвилює. Минає хвилина, і знову на піску живим сріблом виграє велика рибина. Часом випадають такі ранки, що риба клює, ніби наслана. Не встигнеш закинути вудку, а вже поплавок витанцювує, пірнає і щезає в темній воді. Не минає й години, як у відрі хлюпотить чимало окунів, пліток, верховодок, йоршів. Так було й того ранку. Вистачить на юшку, та й насмажити можна буде добру сковорідку.

Та що це? Дикі качки, що плавали неподалік, раптом тривожно закричали, злетіли і грудками попадали в прибережний очерет. Щось напалохало сторожких птахів.

А за якусь хвилину над річкою закружляв винуватець несподіваної тривоги — великий птах з могутніми крилами. Зверху крила мали чорний колір, а знизу — білий. Це була скопа — хижак з родини яструбових. Птах довго кружляв над Дніпром, назираючи здобич. Нарешті каменем упав на воду й забився на хвилях, ніби сам потрапив у пастку. Минула якась мить, і ми побачили, як він розправив крила й злетів у повітря. У його гострих пазурах звивалася величезна рибина. Хижак летів до берега, а його здобич намагалась вивільнитися з полону. І птахові зрадили сили, він не дотяг до берега, упав на хвилі й ледве тримався на воді. Риба тягла нападника в глибіню, а він поривався злетіти в повітря, виборюючи свою здобич і своє життя.

І раз таки йому пощастило піднятися над хвилями, та він не втримався, знову впав у воду.

До птаха було недалеко, і я вирішив допомогти йому. Кілька ударів веслами, і човен зупинився біля розпластаного на воді крилатого рибалки. Я вхопив його за крила і ледве втяг у човен. Рибини він так і не випустив. Птах намагався вдарити мене гострим дзьобом, та в нього вже й на це не було сили. Мокрий, знесилений, він нагадував викупану в річці курку.

На березі ми оглянули з товаришем скопину здобич. Це була величезна рибина вагою до трьох кілограмів.

— Білизна,— сказав товариш.— Велика. Мені такої ніколи не доводилося бачити. Це дуже смачна й поживна риба. Що робитимемо з нею?

— А що мусимо робити? Скопа впіймала, хай і користується своїм уловом.

Ми віднесли птаха до кущів верболозу. Поклали поряд рибину. До птаха поволі верталися сили. І нарешті скопа злетіла. Вона неквапливо полинула над луками. А рибина лишилася лежати під кущем верболозу. Мабуть, скопа подарувала нам свою здобич як дяку за порятунок...

Про цей незвичайний випадок я розповів своєму знайомому орнітологу — вченому, який вивчає птахів. Він засумнівався в деталях моєї розповіді, але підтвердив, що такі випадки із скопою бувають. І часом вони кінчаються трагічно. Схопить птах величезну рибину, а підняти її з води в повітря не має сили. І кидати не кидає. Так і поринає разом із здобиччю у водну глибину. Проте випадки такі дуже рідкісні.

Отож і мені випало бути свідком такого рідкісного випадку...